

Een lange middag

Het attractiepark was overdekt. Ze kwamen er al jaren, maar sinds kort was het park uitgebreid met een tweede hal.

- In het nieuwe deel is misschien ook een restaurant, zei Lynn.

- Als het aan mij ligt, zei Renee, gaan we hier zitten. Waar is trouwens je dochter gebleven en haar broer?

Lynn keek om zich heen. Ze waren al weg.

- Dan hebben we in ieder geval rust. Laten we hier maar neervallen. Wil je iets drinken?

Renee zette haar tas op het tafeltje neer.

- Ik wil wel een koffie.

- Anders niets?

- Nee, nog niet. Straks neem ik wel wat.

Lynn liep naar het zelfbedieningsbuffet. De akoestiek in de aluminium hal was hels, echo's buitelden over elkaar heen, maar de clientèle bestond hoofdzakelijk uit ouders die hun zintuigen op pauze hadden gezet.

Ze vroeg zich af, terwijl ze koffie en thee aan een automaat wist te ontfutselen, of zij net zo wezenloos uit haar ogen keek. Ook al begonnen de meeste ouders enthousiast aan de middag, na een uurtje blij om je heen kijken, was de rek er wel uit.

- De koffie, zei Lynn, terug bij het tafeltje. Ik heb thee genomen.

- Dank je. Was het druk?

- Viel wel mee.

Renee rook aan de koffie.

- Sterk genoeg voor je? vroeg Lynn.

- Ik probeer te raden welk merk het is.

- Volgens mij zitten ze al in de nieuwe hal.

- Vast wel, zei Renee. Ze nipte van haar koffie.

Lynn blikte omhoog naar het plafond en naar de wanden.

- Alles wat ze moeten doen, is isolatiemateriaal aanbrengen. Een beetje glaswol, wat kost dat nou? Nu word je gek van de herrie.

Renee nam een tijdschrift uit een plastic tas en legde het op tafel.

- Misschien mag het niet van de brandweer.

- De brandweer, me neus. Ze zijn gewoon vrekkelig. Weet je wat de koffie kost, dat plastic bekertje?

- Nee, kost het duur? plaagde Renee.

- Een euro! Voor een lullig bekertje koffie met een kostprijs van hooguit twintig cent.

- 't Is triest.

- Dat is het zeker.

Renee bestudeerde het voorblad van het tijdschrift.

- Het is een grof schandaal, zei Lynn.

- Ja, zei Renee.

- Ik denk dat ik dadelijk de kinderen ga zoeken. Misschien zijn ze met iets leuks bezig.

- Doe dat, zei Renee, die het blad opensloeg en naar de inhoudsopgave bladerde.

- Anders verveel ik me toch maar.

- En dat willen we niet, zei Renee. Ze keek naar de klok aan de wand.

- Nee, wie wil zich nou vervelen? Daarvoor heb ik teveel betaald. De entree is trouwens weer gestegen.

- Een schande, mompelde Renee, terwijl ze naar een artikel zocht.

- Is het een beetje lezenswaardig?

Renee zuchtte.

- Goed, ik zeg al niks meer, zei Lynn.

Ze dronk van haar thee. Vlak naast het restaurant stond een zweefmolen, die minder herrie maakte dan

de achtbaan halverwege de hal.

- Zo slim zijn ze wel, zei Lynn.

Renee volgde haar blik naar de zweefmolen.

- Ja? zei ze.

- Om de zweefmolen hier neer te zetten, bij het restaurant. Als de achtbaan hier had gestaan, waren we compleet knetter geworden.

- Ik hoor het niet, zei Renee, die begon te lezen.

- Sinds wanneer ben jij doof?

- Ik hoor het niet, herhaalde Renee, als ik lees. Dan merk ik niks van de herrie.

- Omdat je afgeleid bent.

- Misschien. Of mijn hersenen kunnen geen twee dingen tegelijk.

- Dat zou kunnen.

- Ik wist dat je me zou geloven.

Lynn nam glimlachend een slok.

- Lezen is goed voor je.

Renee knikte en dronk ook.

- Schiet me net te binnen, zei Lynn, dat ik nog een Mairret wil kopen. Die lees ik het liefste in de herfst, als het een beetje donker begint te worden en koud.

- Ik geef niets om detectives, zei Renee.

- Maar je leest wel science fiction.

- Dus?

- Science fiction is fictie, net als een detective.

- Dat is de bijbel ook, zuchtte Renee. Ze schoof het tijdschrift van zich af.

Lynn wuifde vrolijk naar haar dochter, die hoog op een klimtoestel bleek te staan. Broerlief stond beneden te gebaren dat ze moest springen.

- Leert ze dat op school? vroeg Renee.

- Klimmen, bedoel je?

- Nee, ze stak een middelvinger op naar je zoon.

- Dat heb ik dan net gemist. Ze is de laatste tijd wel vaker brutaal.

- Het is de leeftijd, zei Renee.

- Ze is aan het puberen. Maar lees gerust verder.

Renee schudde nee en keek weer naar de kinderen.

- Ik lees straks wel.

- Hoe is je koffie?

- Prima. Dik z'n geld waard.

- Dat valt dan weer mee.

Nieuwsgierig reikte Lynn naar het tijdschrift.

- Is het interessant? vroeg ze.

- Ik heb me er nog niet in kunnen verdiepen.

Lynn bladerde lukraak door het tijdschrift. Ze zag een artikel over de werking van de hersenen.

- We kunnen even rond gaan lopen, stelde Renee voor. Ik wil die nieuwe hal weleens zien.

- Dadelijk, zei Lynn, die geïnteresseerd begon te lezen.

- Wil je liever wat lezen?

Lynn reageerde niet.

- In dat geval... ga ik bij de kinderen kijken. Moet ik nog iets voor je meenemen, als ik terugkom?

Misschien een broodje ham?

- Als je het niet erg vindt, zei Lynn. Ik zit te lezen.

Renee schoof haar stoel naar achteren.

- Bedoel je, dat je niets hoeft te hebben?

Lynn bleef op de pagina kijken en zei:

- Zeg, vriendin, ik zit te lezen. Dus...

- Je hoeft geen broodje ham?

- Ik hoef geen broodje ham.
- Je wilt lezen.
- Ik wil lezen.
- Je wilt niet een stukje wandelen?
- Ik wil niet een stukje wandelen.
- Omdat je zit te lezen?

Met een zeer verveelde blik keek Lynn op, terwijl Renee langzaam van haar stoel rees.

- Hebben we lol? vroeg Lynn.
- Het gaat, zei Renee, die een glimlach wist te onderdrukken.

Met een diepe zucht las Lynn verder.

Renee hing haar tas aan haar schouder, schoof de stoel onder de tafel en wandelde richting het klimtoestel.

Lynn schudde nee.

- Wat een onzin, zei ze. Wie leest dit nou?

En ze las verder. Renee kon de kinderen niet vinden en liep in haar eentje naar de nieuwe hal. Ze hoefden niet tot sluitingstijd te blijven, maar Renee wist dat ze niet eerder zouden vertrekken. Dat deden ze nooit, al kwam er maar geen einde aan die lange, lange middag.